

1.3. Udvalget bemærker, at lovgivningen i mange medlemsstater mere effektivt kunne sikre forholdene for dyr under transport, og det fremhæver, at principiel godkendelse af de bestemmelser, der er skitseret i konventionen, ikke bør skade bestræbelserne på at forbedre Fællesskabets og enkeltlandenes regler.

1.4. Udvalget finder endvidere, at Fællesskabet bør træffe foranstaltninger til forbedring af konventionens bestemmelser.

1.5. Udvalget understreger, at liberalisering af samhandelen med levende dyr ikke bør være til skade for eller hæmme sikringen af rimelige forhold for dyr.

1.6. Udvalget mener, at dyr til slagtning bør dræbes så nær produktionsstedet som muligt og på et godkendt slagteri.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Udvalget støtter kraftigt artikel 7 og 9 i beslutningen om tiltrædelse, som er et middel til at harmonisere og forbedre normerne inden for Fællesskabet.

2.2. Udvalget anmoder om, at det rådspørges om alle yderligere bestemmelser med henblik på god behandling af dyr.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. september 1975.

Det økonomiske og sociale Udvalg

Henri CANONGE

Formand

Udtalelse om telekommunikationsmidlernes anvendelsesmuligheder og samspillet mellem transport og telekommunikation

Udvalgets udtalelse har ingen tekst som grundlag.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Udvalget besluttede på sin 131. plenarforsamling den 25. og 26. juni 1975 på forslag fra sit præsidium at afgive en udtalelse om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 133. plenarforsamling afholdt i Bruxelles den 24. og 25. september 1975 sin udtalelse herom.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR —
under henvisning til studien, om »Telekommunikationsmidlernes anvendelsesmuligheder og samspillet mellem transport og telekommunikation«, som det vedtog på sin 131. plenarforsamling den 25. og 26. juni 1975, mødet den 26. juni,

under henvisning til den beslutning, det traf den 26. juni 1975 om på grundlag af denne studie på eget initiativ at udarbejde en udtalelse.

under henvisning til hr. Roseingraves mundligt aflagte beretning,

under henvisning til forretningsordenens artikel 20, stk. 4,

under henvisning til informationsberetningen fra underudvalget for »regionalpolitik« om de økonomiske midler til regionaludviklingen af 14. september 1971 og om bistandsordninger med regionalt sigte af 19. juni 1972,

under henvisning til forhandlingerne på den 133. plenarforsamling den 24. og 25. september 1975, mødet den 25. september, og

ud fra følgende betragtninger:

1. Udvalgets mål er at gøre Kommissionen og Rådet opmærksom på de vigtige problemer inden for telekommunikation, fremdrage specifikke sider samt stille forslag om områder, hvor udviklingen af telekommunikationsfaciliteter bør have prioritet.
2. Telekommunikation bliver i stadig stigende grad en livsvigtig del af vort samfund og spiller en afgørende rolle som katalysator og igangsætter af økonomiske og sociale ændringer.
3. Den indflydelse, telekommunikationsteknikken har på samfundet, især som følge af dens sammensmeltning med computerteknikken og andre former for teknologi (mikrofilm, videooptagelse), beror i alt væsentlig på de tjenesteydelser, den muliggør.
4. Teleprocessing (telekommunikationsbaseret datamat anvendelse) har betydning for en lang række forskellige tjenesteydelser, incl. massekommunikationsmidler. Med andre ord vil den forventede udvikling forsyne samfundet med vigtige fornyelsesinstrumenter, navnlig i servicesektoren i forbindelse med medicinsk behandling, sikkerhed inden for gods- og passagertransport og undervisningstilbud (incl. de tilbud, der allerede er planlagt som led i efteruddannelsen).
5. Denne æra er blevet betegnet som den »anden industrielle revolution« som følge af de nye teknologier baseret på information. Ved hjælp af telekommunikation er det muligt at gøre den råvare, som er en forudsætning for en udvikling baseret på information, frit og generelt tilgængelig.
6. Telekommunikationen er et område, for hvilket der endnu ikke er udformet nogen fælles politik for Fællesskabet. Dette skyldes for en stor del, at

den hurtige vækst i telekommunikationsaktiviteterne og i disses betydning inden for de sektorer af erhvervslivet, der omfattes af Rom-traktaten, først for nyligt er ved at blive erkendt af de forskellige implicerede parter. Udvalget er af den opfattelse, at telekommunikationen er et vigtigt instrument og interessefelt for Fællesskabet, og finder, at der bør udformes en fælles politik på dette område. Rom-traktaten rummer i sin præambel og i artiklerne 3 og 235 et velegnet retligt grundlag for fællesskabsaktioner på dette område.

7. I billedet af telekommunikationens sociale og økonomiske betydning og dens sammenhæng med transport i videre forstand må de relativt faldende omkostninger ved telekommunikation tages med som en vigtig faktor. Et givet elektronisk udstyrs effektivitet eller kapacitet fordobles over tre år i forhold til realomkostningerne, og det forventes, at dette fortsætter endnu en årrække. Da telekommunikation hovedsagelig bygger på elektronik og automatiseres i stigende grad, er tendensen, at omkostningerne falder i forhold til transportens —

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE

enstemmigt idet 11 undlod at stemme:

1. TELEKOMMUNIKATIONENS BETYDNING

1.1. Almindelige målsætninger

1.1.1. Efter Udvalgets opfattelse bør Fællesskabets politik gøre det muligt at realisere følgende målsætninger:

1.1.1.1. EFs konkurrenceevne over for de højt industrialiserede ikke-medlemslande skulle kunne sikres gennem en højere grad af integration.

1.1.1.2. De dårligt stillede og forfordelte regioner må hjælpes, så de kan nå op på det gennemsnitlige økonomiske og sociale udviklingsniveau i EF.

1.1.1.3. Alle enkeltpersoner og grupper inden for EF må hjælpes, så de kan nå op på EFs normale levestandard tillige med den nødvendige ekspansion det forudsætter på alle områder.

1.1.2. Udvalget mener at effektivitet på telekommunikationsområdet er en væsentlig forudsætning for at nå disse mål.

1.2. Telekommunikationens sociale og kulturelle betydning

1.2.1. Det europæiske samfund i 1980'erne skal efter Udvalgets opfattelse afspejle Europas menneskelige ansigt, en EF-målsætning, som sætter det enkelte menneske i centrum.

1.2.2. De samfundsmæssigt vigtige områder, hvor telekommunikationen vil spille en betydningsfuld rolle, indgår i så mange sider af Fællesskabets politik, at det på dette sted kun vil være muligt at angive nogle få af dem. Udvalget har den opfattelse, at Fællesskabet kan bidrage til økonomisk og social fremgang i resten af verden ved hjælp af:

1.2.2.1. Know-how og den dertil hørende informationsmængde og

1.2.2.2. værdifulde samfundsmæssige grundprincipper og metoder sammen med de faciliteter, der kræves til disses gennemførelse.

1.2.3. Gennemførelsen af denne politik vil medføre ændringer i vort samfundsliv, fordi enkeltpersoner, grupper og fællesskaber forsynes med nye ressourcer, hvilket til gengæld betyder nye pligter for de offentlige organer, især med hensyn til udbredelse og behandling af data og information, forskning og udvikling, kulturelle aktiviteter, kontinuerlig, almen og videregående uddannelse, sociale og medicinske ydelser, landbrugets ydelser, ydelser og faciliteter for de ældre, tilrettelæggelse af fritidsaktiviteter og arbejde i hjemmet.

1.2.4. På baggrund af den hastige udvikling og forandring i en moderne økonomi fremhæver Udvalget vigtigheden og følgen for arbejdstagere i alle sektorer af de sociale virkninger fra den rigtige anvendelse af telekommunikationsteknologi. Der vil være et særligt og tvingende behov for en fællesskabspolitik inden for undervisning, almen og videregående erhvervs-mæssig uddannelse, problemer i forbindelse med ændrede muligheder for at opnå arbejde og ændringer i arbejdspladsernes lokalisering, kvalitet og mængde samt støtte til op- og omskoling.

1.2.5. Den løbende udvikling inden for databehandlingen og inden for den sammenkøblingsproces, der finder sted, i og med telekommunikationen i stigende omfang tjener som grundlag for datamatan-

vendelser, kan ansues både negativt og positivt. Især skal man bemærke, at den foreliggende udtalelse ikke behandler de mulige trusler mod privatlivets fred og de borgerlige rettigheder, som udviklingen og integrationen af telekommunikations- og datamatteknologierne måtte medføre. Dette er og bliver imidlertid genstand for stigende bekymring i Fællesskabet og andre steder. Det økonomiske og sociale Udvalg opfordrer Kommissionen til at drage omsorg for, at der gøres en indsats for at løse disse problemer.

1.3. Telekommunikationens økonomiske betydning

1.3.1. Telekommunikationens effektivitet

1.3.1.1. Kommunikationens hastighed er en væsentlig side af effektiviteten inden for løbende drifts- og forretningsaktiviteter. Telekommunikation tillægges derfor stigende betydning som:

1.3.1.1.1. et middel til forøgelse af operationernes hastighed;

1.3.1.1.2. afløsning for visse former for rejseaktivitet;

1.3.1.1.3. et middel, der kan muliggøre decentralisering.

1.3.1.2. En stigende mængde af erhvervslivets information behandles i maskin-læselig form. Ved hjælp af telekommunikation er det muligt for brugere på forskellige lokaliteter at deles om regnefaciliteter og at overføre data, uden at det er nødvendigt at foretage en kostbar omskrivning af disse.

1.3.2. Telekommunikation og regionaludvikling

1.3.2.1. Telekommunikationsmidlerne er i kraft af mulighederne for decentralisering en vigtig del af infrastrukturen, der igen er en nødvendig forudsætning for regionaludviklingen.

1.3.2.2. Da Ministerrådet for nylig godkendte bestemmelserne for Fonden for Regionaludvikling⁽¹⁾, anerkendte de investeringer i infrastrukturen som en vigtig forudsætning for industriel udvikling, og betydelige lån til telekommunikationsinfrastruktur er allerede blevet ydet af Den europæiske Investeringsbank.

1.3.2.3. For et person- og samfundsmæssigt synspunkt ser det ud til at gode telekommunikationsfa-

⁽¹⁾ EFT nr. L 73 af 21. 3. 1975.

ciliteter bidrager til at løse afstandsproblemet i forbindelse med udviklingsregioner, idet der ikke blot sker en tilskyndelse til ekspansion og oprettelse af virksomheder, men også en tiltrækning af mennesker, som bosætter sig.

2. EFs KONKURRENCEEVNE

2.1. Der er en vis sammenhæng mellem omfanget af telekommunikationsmidler (især telefoner) og BNP pr. indbygger i lande i mange dele af verden. Endvidere er det instruktivt at mærke sig, at svælget på dette område mellem lande, hvis BNP overstiger tærsklen på \$ 4 000 pr. indbygger (USA, Sverige, Schweiz, etc.), og EØF-medlemsstaterne er som forholdet 2 til 1, for så vidt angår telefoner, og 4 til 1, for så vidt angår dataterminaler.

2.2. Når man tager telekommunikationens betydning for industrien og handelen i betragtning, er det klart, at priserne på telekommunikationsmidler står i relation til de priser, industrien tager for sine produkter. Hertil kommer, at den prispolitik, der er ført på post- og telekommunikationsområdet undertiden hæmmer forbrugernes efterspørgsel, fordi priserne delvist føles objektivt urimelige. I det omfang dette er tilfældet, er det klart, at den nuværende situation på telekommunikationsområdet må have en negativ effekt på konkurrenceevnen og effektiviteten inden for Det europæiske Fællesskab.

2.3. Datamaternes betydning for livet i Europa er stadigt voksende. Datatransmission er blevet en vigtig og integrerende side af anvendelsen af datamater. Telekommunikation spiller selvsagt en vigtig rolle for opfyldelsen af de økonomiske målsætninger, der forudsætter anvendelse af datamater.

2.4. Efter Udvalgets mening er der intet, der tyder på, at Europas nuværende meddelsessystemer er teknisk underlegne i forhold til dem, der findes i mere velstående områder. Det kan imidlertid ikke bestrides, at de er for kostbare.

2.5. På baggrund af de forskelligheder, der gør sig gældende i de forskellige lande for så vidt angår prispolitik, føler Udvalget sig tilskyndet til indtrængende at anmode om, at taksterne for tjenesteydelser, der passerer landegrænserne, nedsættes, således at prisen pr. enhed for den del af tjenesteydelsen, der ydes i udlandet, ikke længere er et mangefold af prisen pr. enhed for den del af tjenesteydelsen, der ydes indenrigs.

2.6. Datatransmission er behæftet med endnu flere vanskeligheder:

2.6.1. Omkostningerne i tilknytning til datatransmission i Europa er i øjeblikket væsentligt højere end i USA, hvor den nylige introduktion af indenlandske satellitter tilmed synes at have gjort det muligt at reducere de gældende takster yderligere. Årsagerne til de højere omkostninger i Europa skal søges i de »bøder«, der skal betales ved grænsepassage, manglende evne til at drage fordel af eventuelle stor-driftsfordele og — mere generelt — den omstændighed, at der endnu ikke er sket en samordning af politikker og takster.

2.6.2. Skal der oprettes grænseoverskridende tele-net, må der indhentes information, ordrer må fordeles og typer godkendes i de enkelte lande.

2.6.3. Selvom Udvalget er opmærksom på det arbejde, der i øjeblikket udføres inden for CCITT og CEPT for at løse dette problem, mener det, at det er dets pligt at understrege, at det er nødvendigt at skabe kompatibilitet mellem de offentlige datanet, der er ved at blive oprettet i de enkelte medlemsstater.

2.7. Faksimile transmission med høj hastighed (30—15 sekunder pr. A4 side) vil normalt være digital. Standardiseringen, der kan skabe grundlag for omfattende net, synes at ligge et godt stykke ude i fremtiden.

2.8. De fleste problemer har rod i en eller flere af følgende »historiske« skavanker:

2.8.1. I de fleste medlemsstater er telekommunikationen, i modsætning til hvad der gælder i Sverige og USA, forpligtet til at subsidiere det arbejdskraftintensive postvæsen.

2.8.2. De eksisterende transmissionsfaciliteter er udformet med henblik på tale (indrettet til stemmens frekvensområde) og må tilpasses til datatrafik, ligesom eksisterende datamaskinefaciliteter er designet med henblik på gruppekørsel og må tilpasses til interaktiv kørsel (ved hjælp af styreapparatur og frontends);

2.8.3. De fleste PTT-administrationer er grundet afhængighed af skiftende regeringer ikke blevet sikret tilstrækkeligt lange og stabile planlægningsperioder;

2.8.4. Flertallet af medlemsstaternes regeringer betragter stadig deres land, og ikke Fællesskabet og dets regioner, som den primære enhed.

3. TELEKOMMUNIKATION I EF

3.1. Såvel den nationale telekommunikationspolitik som udviklingen af telekommunikationsindustrien i EF er af betydning i sammenhæng med løbende handlingsprogrammer på fællesskabsplan.

3.1.1. *Hindringer for samhandelen*

3.1.1.1. De telekommunikationssystemer, som tages i brug i de enkelte lande, og de takststrukturer, der anvendes af de nationale myndigheder, kan have betydning i forbindelse med begrænsningen af den fri konkurrence. Som oftest opstår hindringen sandsynligvis som en utilsigtet bivirkning af en politik, der vedtages af andre grunde, men det er ikke desto mindre sandt, at så længe prisfastsættelsen for kommunikation på tværs af landegrænserne finder sted som nu, og så længe antallet af disponible linjer er så begrænset, vil der bestå økonomiske og praktiske hindringer for konkurrencen fra den anden side af landegrænserne.

3.1.1.2. Kontrakter til telekommunikationsindustrien begrænses effektivt, fordi det nye udstyr skal kunne bruges sammen med det udstyr, der i forvejen indgår i den pågældende myndigheds telekommunikationsnet. Kun hvis der sker en harmonisering af tekniske krav og normer, vil der kunne udvikle sig en ægte konkurrence på europæisk plan på dette marked.

3.1.2. *Regionaludvikling*

3.1.2.1. Det er lidet sandsynligt, at der vil kunne ske en effektiv regionaludvikling uden en passende infrastruktur, og heri indgår uden tvivl et telekommunikationssystem, der mindst er på højde med det tilsvarende system i storstadsområderne.

3.1.2.2. En infrastruktur på telekommunikationsområdet er i realiteten en forudsætning for udviklingen inden for industri og tjenesteydelser, i det mindste for så vidt angår de grundlæggende telefon- og telexcentral- og netfaciliteter. En af de slående kendsgerninger ved Det europæiske Fællesskab er forskellen mellem den telekommunikationsservice, der ydes befolkningen i de store bysamfund, og den service, der er til rådighed for landbefolkningen og befolkningen i fjernliggende områder. Denne bemærkning gælder ikke kun for telekommunikationsformer som telefon og telex, men også for en række telespredningsfaciliteter som radio, fjernsyn og kabel-TV. I mange år har man bemærket, at såvel kommunikations- som telekommunikationsmidler er »rumstrukturerende«, og dette fører til en slags ond cirkel. Kommunikationsfaciliteterne forefindes i stort omfang i de tæt bebyggede områder på grund af disses høje befolkningstæthed, og folk forlader områder med en ringe befolkningstæthed, fordi mulighederne er så begrænsede. Dette fremskynder koncentrationsprocessen. Høje tilslutningsafgifter modvirker ekspansion i mindre udviklede områder. Telekommunikationstaksterne burde ikke stille udenbysamtaler så ufordeleligt (f. eks. fast takst over 50 km) og burde ikke være overdrevent høje for forbindelser på tværs af landegrænser; dette er berettiget af sociale grunde, da

det vil tjene til at fremme investeringerne, decentralisere faciliteterne og hjælpe turistindustrien. Det bør understreges, at de største omkostninger ved telekommunikation ikke er forbundet med udstyret til langdistancetransmission (f. eks. kabler) men med omstillingsudstyret.

3.1.3. *Regional harmonisering*

3.1.3.1. Det europæiske ideal består i at fremme et ægte samfundsliv og at sikre alle borgere lige rettigheder. Det er ofte blevet fremhævet, at Fællesskabet ikke burde have blikket rettet indad, men at det burde indtage en åben holdning til verden udenfor. For få år siden nåede Fællesskabets seks medlemsstater inden for rammerne af CEPT f. eks. til enighed om en enhedsposttakst svarende til den nationale indlandstakst for alle breve fra et hvilket som helst af de seks lande med en vægt på ikke over 20 gram. I det udvidede Fællesskab er denne ordning stadig begrænset til De Seks. Men breve er ikke den eneste måde at kommunikere på. For øjeblikket er internationale telefonsamtaler dyrere end tilsvarende samtaler inden for det enkelte lands grænser. Til grund for dette ligger dels historiske årsager og dels den kendsgerning, at kommunikation mellem teknisk forskellige systemer er forbundet med høje omkostninger.

3.1.3.2. Der kan imidlertid sættes spørgsmålstegn ved, om private, internationale samtaler, som skyldes vandrende arbejdstagers bevægelser, tværnationale ægteskaber eller en hvilken som helst anden årsag, burde stilles ugunstigt på denne måde. Situationen er stort set den samme for forretningssamtalernes vedkommende. Transport af varer indebærer overførsel af information, som ofte telekommunikeres. Det kan derfor være svært at forstå, hvorfor information i tilknytning til transport af varer, for hvilke der ikke længere opkræves toldafgifter, i den grad skal bebyrdes økonomisk med ekstraudgifter. Man kan konkludere, at selv om der er sket visse fremskridt på en række områder i tilknytning til opbygningen af et Europa, er der indtil nu blevet gjort skuffende få fremskridt på telekommunikationsområdet. Udvalget tror på, at alt vil blive sat ind på at indføre en grundtakst inden for Fællesskabet for telefonsamtaler.

4. SKØN OVER BEHOVET FOR TELEKOMMUNIKATION

4.1. Det er nødvendigt med fyldestgørende skøn over den fremtidige efterspørgsel efter telekommunikationsfaciliteter, således at der kan foretages en prioritering på investeringsområdet, og de nødvendige udviklingsplaner kan sættes i gang på det rigtige tidspunkt. Det kræver sædvanligvis forholdsvis lang

tid at udvikle nye kommunikationsnet eller at indpasse tekniske fremskridt i eksisterende net. Hvis man undlader at iværksætte de rigtige planer nu, vil det få konsekvenser for de eksisterende net, som kan vise sig utilstrækkelige i 1985 og længere frem. Det er derfor af afgørende vigtighed, at man råder over fyldestgørende skøn over efterspørgslen efter telekommunikation.

4.2. Det må imidlertid erkendes, at de hidtidige erfaringer viser, at forudsigelser om efterspørgslen i næsten alle tilfælde har været forkerte i betænkelig grad — efterspørgslen undervurderes næsten altid.

4.3. Problemet med at definere behovet er bredere end problemet med at vurdere efterspørgslen. Især hvor der er tale om nye former for teknologi kan det være vigtigt at stimulere efterspørgslen efter faciliteter. Beslutningen om at stimulere efterspørgslen på denne måde må være baseret på en vurdering af, hvilke positive resultater man opnår, hvis efterspørgslen imødekommes. Dette rækker ud over statistikens og forudsigelsernes snævre område og kræver såvel en politisk vurdering som en skønmæssig beregning af den efterspørgsel, der spontant vil opstå.

4.4. Behovet kan ekstrapoleres fra tidligere erfaringer med væksten i efterspørgslen efter særlige faciliteter. Som alternativ kan der anvendes en deduktiv metode, hvor man slutter sig til den sandsynlige efterspørgsel ved at betragte en model af samfundet, som det vil se ud engang i fremtiden, eller hvor man udleder denne efterspørgsel ved at foretage et skøn over et antal parametre, som vides at påvirke efterspørgslen. Uanset hvilke metoder man anvender, er det stadig nødvendigt at foretage en relativ prioritering af de forskellige udviklingsområder.

4.5. Det er klart, at nationale skøn over efterspørgslen og nationale prioritetsbeslutninger er med til at bestemme, i hvilket omfang telekommunikationsnet kan fungere effektivt i international målestok. Hvis det bliver besluttet, at de nuværende brugere i et land skal betale efter takster, som kan finansiere den fremtidige udvikling, mens udvikling i et andet land finansieres centralt, er resultatet normalt, at nettet bliver mindre tæt i det førstnævnte land; dette indebærer, at nettet bliver uensartet i international målestok, idet det er tæt i nogle lande og mindre tæt i andre. Dette kan eventuelt føre til, at potentielle brugere foretrækker alternative kommunikationskanaler. Forskellige eftervirkninger af den art kan gøre sig gældende, hvis udviklingen af de forskellige dele af et net ikke koordineres.

5. FORUDSÆTNINGER FOR FREMSKRIDT INDEN FOR TELEKOMMUNIKATION

5.1. Udvalget er under sin vurdering af mulige hindringer for fremskridt i udviklingen af telekom-

munikationsfaciliteter nået frem til en række konklusioner.

5.1.1. Teknologiske konklusioner

5.1.1.1. Overensstemmelse mellem de nationale telekommunikationssystemer ville være til gavn for alle Fællesskabets medlemsstater på grund af stordriftsfordele og enkeltheden ved »interfacing«.

5.1.1.2. Den europæiske telekommunikationsindustri og de europæiske televæsenere har udfoldet store bestræbelser for at holde sig på højde med den teknologiske udvikling. Teknologisk har man noteret sig positive resultater med højfrekvensforbindelser, multiplexsystemer, elektronisk omstilling osv. Problemer i forbindelse med størrelse og udviklingsomkostninger har haft stor indflydelse på de teknologiske aspekter, og nogle selskaber med hovedsæde i Europa har følt sig foranlediget til et gå i forbindelse med multinationale selskaber af såvel økonomiske som teknologiske årsager. Anvendelsen af den nye teknologi stiller europæiske selskaber og myndigheder over for en virkelig udfordring. Udvalget er af den opfattelse, at selskaber af europæisk oprindelse må operere på markeder af europæisk målestok, hvis de skal opnå en størrelse og kompetence, hvormed de kan forbedre deres stilling på verdensmarkederne.

5.1.1.3. Der synes ikke at være teknologiske hindringer af betydning for indførelsen af et bredt spektrum af nye telekommunikationsfaciliteter. Det er også muligt at forøge dækningsgraden og forbedre de eksisterende systemers effektivitet på grundlag af den nuværende teknologi.

5.1.2. Konjunkturmæssig konklusion

Hvis man blev i stand til at beskytte investeringsprogrammerne mod kortfristede ændringer i den økonomiske politik, ville udviklingsprogrammerne på telekommunikationsområdet blive langt mere velordnede og effektive.

5.1.3. Pris- og finansieringspolitiske konklusioner

5.1.3.1. En del af overskuddene fra telekommunikation er i de forløbne år blevet anvendt til dækning af postvæsenets underskud. Dette har forårsaget en nedgang i investeringerne og som følge heraf tab af potentielle indtægter eller en brat stigning i taksterne.

5.1.3.2. Investeringer i telekommunikationsudstyr kan give betydelig økonomisk gevinst. Den systematiske udvidelse af f. eks. helautomatisk opkald er dyr,

men lønningerne er steget så hurtigt i Europa, at investeringerne kan blive meget fordelagtige. Det samme gælder for halvlederskift og puls-kodet modulation, der vil medføre et kraftigt fald i vedligeholdelsesomkostningerne, men som kun vil være billig, hvis udstyret masseproduceres og installeres i meget stort omfang.

5.1.3.3. Når de nuværende brugere af faciliteter tvinges til at betale en pris, der er beregnet på at være med til at finansiere investeringer i faciliteter, som først skal bruges mange år senere, vil det sandsynsligvis bevirke at efterspørgslen på kort sigt dæmpes. Forskelle i politikken på dette område — enten forskelle mellem forskellige administrationer eller forskelle i tid — kan føre til uensartet tæthed i kommunikationsnettene eller til tilsyneladende voldsomme udsving i den nuværende og beregnede efterspørgsel.

5.1.3.4. I visse tilfælde understøtter brugere af en telekommunikationsydelse effektivt brugerne af en anden ydelse, og i mange tilfælde benytter man afgifter på telekommunikationsydelser til at dække sådanne underskud. Denne form for udligning er i mange tilfælde uundgåelig, men bør dog ikke føre til en forhaling af udviklingen.

5.1.4. Politiske konklusioner

5.1.4.1. Det er nødvendigt, at de administrationer, der er ansvarlige for planlægning og udvikling af telekommunikationsnetværkerne, er lydhøre over for arbejdsmarkedsmæssige og sociale og økonomiske prioriteter, sådan som de kommer til udtryk ad politiske kanaler. Dette sker normalt på nationalt plan. Men man bør på samme vis have informationer om prioriteter, som følge af De europæiske Fællesskabers politik. Det lader til, at man endnu ikke har udviklet et instrument hvorigennem de nationale regeringer direkte kan konfronteres med virkningerne af telekommunikationspolitikken på internationale programmer.

5.1.4.2. Det eksisterende indbyrdes forhold mellem telekommunikationsområdet og andre former for kommunikation, som f. eks. transport, erkendes fra tid til anden, men det er sjældent, at der sker en overordnet koordinering af de forskellige former for kommunikationspolitik. Ved en nærmere undersøgelse af, hvilke politiske institutioner, der ville egne sig til at fremme telekommunikationen, ville det være hensigtsmæssigt at overveje foranstaltninger til koordinering af samtlige de former for politik, der har at gøre med kommunikation. Det vil således blive tydeligere, at det politiske behov går ud på koordinering af social og økonomisk politik i højere grad end på en indgående overvejelse af tekniske spørgsmål.

5.1.4.3. Det bliver regeringerne og teledynderne, det fortsat skal påhvile at vurdere fremtidige behov; men det er vigtigt, at brugerne får mulighed for at udtrykke deres synspunkter og fremsætte deres ønsker.

Nogle ønsker er politisk betonedede, hvorfor det ville være hensigtsmæssigt, at disse behandles på fællesskabsplan.

5.1.4.4. Stort set imødekommer myndighederne brugernes behov, når der er tale om standardbehov, der falder inden for deres normale serviceområde. Men selv på dette område kan der gå lang tid, inden der sker noget, hvis infrastrukturen er lige så dårligt tilpasset som i landområderne. De nye anvendelsesmuligheder kræver ofte en fleksibilitet, der ikke er nem at afpasse efter administrative eller tekniske bestemmelser. Det kan hævdes, at de gældende restriktioner for anvendelsen af telekommunikationsmidler er hindrende for den bedst mulige udnyttelse af disse. Myndighederne stiller en offentlig service til rådighed og har til gengæld en monopolstilling. De mangler konkurrence og som følge deraf på visse områder den tilsvarende kommercielle holdning, der har virket som katalysatorer ved opbygningen af mange succesrige virksomheder. Udvalget synes, at det ville være interessant, uden i øvrigt at fremsætte kommentarer til monopolstillinger, nærmere at undersøge hvilke former for dynamiske faktorer, det ville være muligt at fremme med henblik på at få tilvejebragt en mere intensiv forretningsholdning hos teledynderne.

5.1.4.5. Tilvejebringelsen af midler med henblik på hensyntagen til de ønsker, brugerne giver udtryk for, skulle derfor indgå i en videregående undersøgelse af den administrative struktur, der måtte være nødvendig for hurtigere fremskridt på telekommunikationsområdet.

6. FÆLLESSKABSPOLITIK PÅ TELEKOMMUNIKATIONSOMRÅDET

6.1. Udvalget mener, at følgende hovedpunkter i resumeret form burde indgå i en levedygtig europæisk telekommunikationspolitik:

6.1.1. Indgåelse af aftaler om relativ prioritering dels af forskellige former for kommunikation set i lyset af andre former for europæisk politik og i sammenhæng med en økonomisk udvikling på europæisk plan, dels af brugernes behov; indgåelse af aftaler om socialt bestemte investeringer eller investeringer på det regionalpolitiske område samt aftaler om, hvorledes økonomiske midler skal tilvejebringes;

6.1.2. indgåelse af aftaler om prioritering af de former for telekommunikationsmidler, der skal udvikles, og om tidsplanen for udvikling af nettet;

6.1.3. initiativer vedrørende udviklingen i leveringskontrakter, der udbydes i licitation;

6.1.4. initiativer med henblik på fremskridt i retning af en harmonisering af systemernes specifikationer, således at sammenkædningen af de nationale net kan forbedres;

6.1.5. indgåelse af aftaler om takststruktur for så vidt som denne påvirker myndighedernes mulighed for at foretage de ønskede investeringer, samt nettenes ekspansionstakt og lige mulighed for adgang til disse; sådanne aftaler forudsætter undersøgelser over virkningerne af forskellige former for prispolitik;

6.1.6. foranstaltninger, der kan styrke telekommunikationsindustrien inden for Fællesskabet og muliggøre, at den får en større rolle på det europæiske marked og på verdensmarkedet.

7. TRANSPORT OG TELEKommunikation

7.1. Almindelige bemærkninger

7.1.1. Nutidig og fremtidig transport er ikke længere gennemførlig uden telekommunikationsfaciliteter. Anvendelsen af sådanne faciliteter vil bestandsvis øges og medvirke til, at transportmidlerne bliver sikrere, mere rationelle og mere konkurrencedygtige, ligesom de lettere og hurtigere bliver tilgængelige for brugerne. Anvendelsen af telekommunikation med henblik på sikkerheden i luften, til pladsreservation i flyvemaskiner og tog, med hensyn til taxiservice og indenlandsk sø- og vandtransport, er blot nogle få eksempler.

7.1.2. Det er vanskeligere at foretage en pålidelig vurdering af telekommunikationens nettoeffekt med hensyn til transportanvendelsen. Virkningen heraf afhænger hovedsagelig af det omfang, i hvilket telekommunikationen gør det muligt at etablere kontakt over store afstande, og som på sin side udvikler sig i en sådan grad, at transport af mennesker eller af varer bliver resultatet.

7.1.3. Det er også vanskeligt at fastslå, i hvilket omfang telekommunikationen kan overtage passagertransporten. Mange rejser, som i princippet finder sted for at formidle information, skaber også mulighed for kontakter. Dette aspekt går tabt, når information overbringes via de nuværende telesystemer. På den anden side er mange rejser allerede blevet overflødiggjort gennem eksistensen af telekommunikationsmidler, og dette vil formentlig i endnu højere grad blive tilfældet i fremtiden som et resultat af det teknologiske fremskridt. På baggrund af de indvirknin-

ger, dette vil få på transportaktiviteter og -politik, finder Udvalget, at Kommissionen bør foretage en undersøgelse af hele spørgsmålet om, hvorvidt transport og telekommunikation i Fællesskabet er ombyttelige eller kan udøve en vigtig komplementær funktion.

7.1.4. Inden der kan forsøges en vurdering af den indbyrdes forbindelse mellem transport og telekommunikation, må der foretages en skelnen mellem konventionelle former for transport og nye transportmetoder. Helt bortset fra, at konventionelle former for transport kan anvendes mere rationelt, med større sikkerhed og mere økonomisk, takket være telekommunikationen (trafikterminaler, knudepunkter for container-omskibning, øget integrering af de forskellige transportformer, undgåelse af one-line transport, fjernorientering om trafikophobning og eventuelle omdirigeringer osv.), så forudsætter nye transportmetoder telekommunikation. Offentlig transport i bymæssigt bebyggede områder kan ikke forbedres med nye transportmetoder (dvs. taxibusser, hurtigkørende bybanetog), medmindre der tillige foreligger telekommunikationsfaciliteter.

7.1.5. Dette gælder f. eks. også en mere rationel anvendelse af det eksisterende parkeringsareal i bycentrene i arbejdstiden (orientering på lokalt plan om tomme pladser på parkeringspladserne).

7.2. Den nuværende anvendelse af datatransmission på transportområdet

7.2.1. Anvendelsen af telebehandlingssystemer og dermed af datatransmission fremmer tempoet inden for forretningsvirksomhed. Set fra kundens side betyder et sådant øget tempo øget service. Hertil kommer, at telebehandling ofte reducerer udgifterne.

7.2.2. Med hensyn til omfanget af datatransmission på transportområdet kan der sondres mellem lufttransportsektoren (hvor der benyttes datatransmission i vid udstrækning) og andre sektorer (hvor anvendelsen af datatransmission er forholdsvis ringe). Begge områder vil blive behandlet særskilt.

7.2.3. Luftfarten

7.2.3.1. Det siger næsten sig selv, at eftersom luftfarten er en »hurtig« industri, må også de serviceområder, som er forudsætningen for en flyvning, arbejde hurtigt. Luftfarten var selv i telebehandlingens barndom den største bruger af datatransmission. Foruden de internationale datamatstyrede kommunikationssystemer, der forbinder de forskellige luftfarts-

selskaber (som f. eks. SITA-nettet) kan man nævne følgende anvendelse af telebehandling inden for transportsektoren:

- administration,
- pladsreservation,
- fragtplanlægning,
- vedligeholdelse,
- trafikafvikling,
- billetudstedelse,
- planlægning af flyvninger.

7.2.3.2. Pladsreservation af trafikafvikling er de vigtigste områder med den største datatrafik og har for øjeblikket en andel på 40 % og 35 % af datatrafikken inden for luftfarten.

7.2.3.3. Resultaterne af Eurodata-undersøgelsen viser, at det også er på dette område, der vil ske den største ekspansion i de nærmeste år. Reservationssystemer vil medføre en årlig vækst i datatrafikken på næsten 20 % i de næste 5 år, medens flyveplanlægningssystemer i den samme periode sandsynligvis vil øges med 35 % om året.

7.2.3.4. Der indgår i pladsreservationssystemerne et datamatsystem, hvori flyvedata oplagres. Flyvepassagerer kan få øjeblikkelige oplysninger om ledige pladser fra terminalerne i reservationskontorerne og kan med det samme, hvis de ønsker det, foretage reservationer. Med mener, at de europæiske luftfartselskaber ville have haft behov for yderligere 22 000 kontoransatte i 1971, hvis ikke reservationsmetoderne var blevet automatiseret.

7.2.3.5. Et anvendelsesområde, der navnlig på baggrund af energikrisen har interesse i øjeblikket, er den automatiserede planlægning af flyvninger.

7.2.3.6. Der må her skelnes mellem to forskellige områder, idet det ene vedrører overordnet planlægning af flyvninger og det andet særskilte flyvninger. Datamatsystemet forsynes derfor bestandigt med de seneste data om flyveafstand, last, meteorologiske forhold, flyvestrækning, brændstofforbrug, forsinkelser osv. United Airlines (USA) har beregnet, at der ved anvendelsen af et sådant system kan spares 1,7 millioner dollars om året til brændstof.

7.2.3.7. Systemer for planlægning af flyvninger er sammenkoblede med pladsreservationssystemer, og

der anvendes f. eks. i vid udstrækning net som SITA for at indhente data fra de forskellige lufthavne.

7.2.4. Skibs-, jernbane- og landevejstransport

7.2.4.1. Selv om de øvrige transportsektorer for øjeblikket i langt ringere grad anvender datatransmission end lufttransporten, ventes den største vækst i datatrafikken inden for disse sektorer.

7.2.4.2. I tidsrummet indtil 1980 forventes der, afhængigt af anvendelsesområderne, en vækst på mellem 50 og 100 %.

7.2.4.3. På baggrund af det funktionelle slægtskab mellem de forskellige transportsektorer kan det ikke undre, at der vil være meget store ligheder inden for anvendelsen af telebehandling i de enkelte sektorer. De anvendelsesområder, der er angivet for luftfarten, gælder med ændringer ligeledes for anden form for transportvirksomhed.

7.2.4.4. For de sidstnævnte områders vedkommende er fordelingen af datatrafikken imidlertid noget anderledes, idet administrationen, pladsreservation og fragtplanlægning hver især udgør 30 % af den samlede transport.

7.2.4.5. Telebehandling inden for fragtplanlægning undergår en hurtig udvikling, navnlig i shippingselskaber, der er specialister i containertransport. Dette beror på et ønske om i videst mulig udstrækning at nedskære omskibningsprocedurerne og har desuden til formål en optimal anvendelse af de kostbare specialiserede anlæg.

7.2.4.6. Pladsreservationssystemerne vil have særlig indvirkning på jernbanesektoren. I Vesteuropa fungerer disse systemer allerede, og for andre selskabers vedkommende befinder disse reservationssystemer sig på det planlæggende stadium. Den væsentligste forskel mellem disse systemer og luftfartsreservationssystemerne er størrelsen; såvel antallet af terminaler som antallet af pladser, der behandles, er væsentlig større.

7.2.4.7. De forskellige anvendelsesområder holdes ikke helt adskilt, og der er en stigende tendens til at integrere beslægtede systemer. Det er således muligt i et rejseselskab at bestille en hel rejse på nogle få minutter, hvilket vil sige, at der kan bestilles en hvilken som helst rejsekombination med fly, tog eller skib såvel som hoteller, udlejningsbiler osv.

7.3. Prioritetsmuligheder for en fællesskabsaktion på transportområdet

7.3.1. Afdelingen mener, at Kommissionen bør foretage en indgående undersøgelse af de mulige an-

vendelser af telekommunikation på transportområdet, herunder de mulige følger for beskæftigelsen. Afdelingen mener, at Kommissionen også bør foretage en undersøgelse af spørgsmålet omkring mulighederne for substitution mellem transport og telekommunikation i Fællesskabet.

7.3.2. Afdelingen er overbevist om, at såfremt Kommissionen i højere grad medvirker til at fremme teleteknologien, vil dette sandsynligvis opmuntre til en hurtigere udvikling af nye transportmetoder. Under alle omstændigheder vil en sådan indsats betyde et yderligere bidrag i retning af øget sikkerhed på transportområdet.

7.3.3. Anvendelsen af telekommunikation i bycentre (planlægning af begrænsede arealområder, påligning af afgifter til infrastrukturomkostninger, trafikkontrol osv.) kunne eventuelt ud fra afdelingens synspunkt være områder, som Kommissionen først og fremmest kunne behandle indgående, ikke mindst fordi andre områder af økonomien bør give tilstrækkelig opmuntring til skabelsen af den nødvendige infrastruktur.

8. AFSLUTTENDE KOMMENTARER

8.1. Som ovenfor skitseret er en fælles telekommunikationspolitik nødvendig. Denne politik må ikke

hvile på de principper, der blev anvendt ved udformningen af andre former for fælles politik. Gennemførelsen af denne politik er afhængig af politisk vilje (der alt for ofte har vist sig ikke at være til stede ved gennemførelsen af anden almindelig politik), en samordnet fællesskabsholdning og af en reservering af de tilstrækkelige finansielle midler. Med henblik på gennemførelsen af en fælles telekommunikationspolitik må Kommissionen:

8.1.1. snarest muligt fremkomme med forslag til gennemførelse af en fælles politik på dette område;

8.1.2. udvikle forskellige modeller for medlemsstaternes udvikling på mellemlang sigt, således at man kan vurdere kommunikationens rolle og navnlig telekommunikationens rolle i lyset af disse modeller;

8.1.3. undersøge telekommunikationssystemer i medlemsstaterne og gøre alt, hvad der står i deres magt for at harmonisere disse systemer.

8.2. Udvalget, der omfatter implicerede repræsentanter for brugere, erhvervsfolk og fagforbund forventer, at Udvalget vil blive hørt om alle fremtidige initiativer på dette felt fra Kommissionen. Udvalget er for sin del rede til at yde Kommissionen al den støtte, den har behov for i forbindelse med dens arbejde på dette felt.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. september 1975.

Det økonomiske og sociale Udvalg

Henri CANONGE

Formand

Udtalelse om Det europæiske Fællesskabs ordning med generelle toldpræferencer for 1976 og om den fremtidige udvikling af Det europæiske Fællesskabs generelle toldpræferencer

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er endnu ikke offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 26. juni 1975 i medfør af artikel 198 i Traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.